

Arrest

nr. 206 501 van 4 juli 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 april 2017 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS *loco* advocaat M. SAMPERMANS, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 oktober 2015 en heeft op de 7 oktober 2015 een verzoek tot internationale bescherming ingediend.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 25 november 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Verzoeker werd door het CGVS op 21 oktober 2016 (hierna: CGVS 1) en op 6 januari 2017 (hierna: CGVS 2) gehoord in het Arabisch.

1.3. Op 27 maart 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Irakees staatsburger, geboren op 20 oktober 1992. U bent afkomstig uit Mosul, waar u het grootste deel van uw leven doorbracht. Na uw geboorte woonde u in de Sarechkan wijk bij uw grootmoeder langs moederskant. In 2009 werd één van uw nonkels bedreigd omdat hij als schoenenmaker samenwerkte met de Amerikaanse soldaten. Een andere nonkel werd in hetzelfde jaar vermoord omwille van zijn werk als politieagent. Omwille van deze feiten verhuisde u in 2009 en ging u bij uw grootvader langs vaderskant in de Al Rifay wijk wonen, waar u verbleef tot en met uw vertrek uit Mosul in 2014.

In 2011 begon u geschiedenis te studeren aan de universiteit van Mosul. U zat in uw derde jaar en was bezig met de examens toen Daesh Mosul innam. Als gevolg hiervan verliet u Mosul op 29 juli 2014, en ging u naar Kirkuk, waar u enkele weken bleef om uw examens af te leggen. Op 13 augustus 2014 verliet u Kirkuk en vertrok u naar Bagdad, waar u aankwam rond 9 of 10 augustus. U schreef zich in bij de Mustansariya Universiteit, waar u uw laatste jaar volbracht en afstudeerde.

Toen u een week in Bagdad verbleef, werd u opgebeld door uw vader die u vertelde dat u moest terugkeren omdat IS jullie huis anders in beslag zou nemen. U durfde echter niet terugkeren en besliste in Bagdad te blijven. Sindsdien verbrak u alle contact met uw ouders.

U vertrok uit Bagdad op 31 augustus 2015 en reisde met het vliegtuig naar Erbil. U verbleef een dag in Erbil, waar u de bus nam naar Turkije. Via Turkije, Griekenland en de Balkanroute bereikte u Europa. Op 6 oktober 2015 kwam u België binnen. Op 7 oktober 2015 vroeg u asiel aan.

Uw moeder overleed op 27 november 2016 om ongekende redenen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw rantsoenkaart, de identiteitskaart van uw moeder, het certificaat van uw middelbaar onderwijs, een studentenkaart van de universiteit van Mosul, een badge van de universiteit van Bagdad, een attest van de universiteit van Mosul, uw resultaten van het laatste jaar universiteit, een USB stick met daarop 6 foto's van een vernield huis en een video waarop uw vader te zien is en twee medische attesten.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde recente verblijf in Mosul. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet

aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

U kan niet aannemelijk maken dat u, zoals u beweerde, pas vanaf de val van Mosul in 2014 naar Bagdad bent verhuisd om te studeren. Uw vage en gebrekkige kennis omtrent gebeurtenissen die in 2013 in Mosul hebben plaatsgevonden wijzen erop dat u Mosul reeds eerder verliet.

Om te beginnen blijken uw verklaringen over uw studie aan de universiteit van Mosul weinig overtuigend en doorleefd. U kan dan wel verschillende vakken beschrijven, geeft de exacte ligging van uw afdeling op de campus, beschrijft de verschillende ingangen, en kent de naam van de voorzitter van de Mosul Universiteit – wat erop wijst dat de universiteit van Mosul u niet onbekend is – toch kunnen uw verklaringen niet aantonen dat u de laatste jaren voor uw vertrek nog aan deze universiteit zou hebben gestudeerd. Zo kon u geen namen noemen wanneer u gevraagd werd naar professoren van wie u tijdens uw laatste jaar aan de universiteit van Mosul les zou hebben gehad (CGVS II p. 4) en kan u evenmin iets vertellen over lezingen, conferenties, discussieavonden, ... die georganiseerd werden door de universiteit van Mosul (CGVS II p. 5), zaken waarvan u als student toch op de hoogte zou moeten zijn. Bovendien blijkt uit COI, toegevoegd aan uw administratief dossier, dat er in 2013 verschillende aanslagen tegen studenten van de universiteit van Mosul werden gepleegd, waarbij een aantal keer specifiek Yezidische studenten werden gevisieerd. Uw kennis omtrent deze gebeurtenissen is echter niet overtuigend. Gevraagd naar incidenten die gebeurden aan de universiteit van Mosul, antwoordde u dat er een enkele keer een aanslag plaatsvond dichtbij de ingang van de universiteit. U kon zich echter niet herinneren wanneer die aanslag plaatsvond of in welk jaar u toen studeerde. Wanneer u gevraagd werd of er aanslagen gepleegd werden tegen studenten antwoordde u dat dit niet gebeurde. Zelfs wanneer u specifiek gevraagd werd of er aanslagen tegen Yezidische of Turkmeense studenten hadden plaatsgevonden, antwoordde u dat dit niet gebeurde (CGVS II p. 6). Daarenboven blijkt uit COI dat er niet enkel aanslagen tegen Yezidische studenten gepleegd werden, zij ontvingen ook dreigbrieven waarin stond dat zij de universiteit dienden te verlaten. Flyers met dezelfde boodschap werden op de universiteitscampus verspreid. De consequentie hiervan was dat duizenden Yezidische studenten gestopt zijn met studeren aan de universiteit van Mosul. Gezien de drastische gevolgen van deze aanslagen en acties is het dan ook zeer opmerkelijk dat u als student aan de universiteit van Mosul niets zou weten over de aanslagen die tegen Yezidische studenten werden gepleegd. Enkel wanneer u specifiek gevraagd werd of er ooit grote aantallen studenten waren gestopt met studeren aan de universiteit van Mosul, kon u vertellen dat dit het geval was voor verschillende Yezidische studenten, maar u wist niet naar aanleiding waarvan zij stopten met studeren, wanneer zij stopten met studeren, en in welk jaar u studeerde op het moment dat dit voorval plaatsvond (CGVS II p. 11). Gezien u beweerde aan de universiteit van Mosul te hebben gestudeerd op het moment dat deze voorvallen plaatsvonden, kan dan ook van u verwacht worden dat u hier iets over zou afweten. Het feit dat u zulke vage verklaringen aflegt over de gebeurtenissen die plaatsvonden op uw universiteit doet dan ook vermoeden dat u in deze periode niet meer in Mosul heeft gestudeerd.

Daarenboven blijkt uit COI, toegevoegd aan uw administratief dossier, dat er vanaf eind 2012 tot en met april 2013 in Mosul protesten plaatsvonden tegen de overheid, waarbij het regelmatig tot confrontaties tussen de overheid en de opstandelingen kwam. Tijdens deze protesten vielen verschillende doden en gewonden. Nochtans kan u bijna niets over deze protesten vertellen. Zo verklaart u omtrent deze opstand dat hij slechts één dag geduurd zouden hebben, terwijl de betogingen in werkelijkheid verschillende maanden aanhielden. Verder weet u niet of er tijdens deze protesten doden of gewonden vielen. Evenmin kan u vertellen wanneer deze protesten plaatsvonden en hoe lang voor de komst van IS deze protesten uitbraken (CGVS I p. 13). Het is opmerkelijk dat uw beschrijvingen van de protesten zo vaag en incorrect blijken, des te meer gezien deze opstanden zich op de westelijke oever van Mosul afspeelden, dezelfde oever waar u in die periode zou hebben gewoond. Daarenboven blijkt uit de beschrijving van uw studie dat u verschillende (geo)politieke vakken volgde (CGVS II p. 4) en kan er dan ook enigszins van een student geschiedenis met deze interesses verwacht worden dat hij de actualiteit en de politieke ontwikkelingen in zijn stad en land zou volgen. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u zulke vage en incorrecte verklaringen over deze gebeurtenissen zou afleggen indien u op dit moment werkelijk in Mosul zou zijn geweest. Deze vaststellingen doen dan ook sterk vermoeden dat u niet in Mosul was op het moment dat deze feiten plaatsvonden.

Daarenboven verklaarde u zich tijdens de verkiezingen van 2013 vrijwillig te hebben opgegeven als toezichthouder in de stembureaus. Er kan van u dan ook enige politieke betrokkenheid en interesse verwacht worden. Toch blijft u zeer vaag wanneer u gevraagd wordt naar wie zich tijdens deze verkiezingen allemaal kandidaat gesteld heeft (CGVS I p. 10) en kan u enkel tijdens uw tweede interview de naam van Atheel Al Najafi, die de verkiezingen won, geven (CGVS II p. 12). Tijdens het eerste interview verklaart u zelfs dat u niet zeker bent of de provinciale verkiezingen al dan niet in 2013 plaatsvonden. U wist enkel dat ze plaatsvonden tijdens uw studies aan de Mosul universiteit (CGVS I p. 11). Verder kon u zich evenmin herinneren of er na 2013 nog verkiezingen in Mosul hebben plaats gevonden. Gezien uw betrokkenheid tijdens de provinciale verkiezingen van 2013 kan echter van u verwacht worden dat u hier iets meer over zou kunnen vertellen. Het feit dat uw verklaringen omtrent deze politieke gebeurtenissen in uw stad zo vaag blijven, doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van het feit dat u hierbij betrokken zou zijn geweest en op dit moment in Mosul aanwezig zou zijn geweest.

Verder kon u wel vertellen over het verloop van de gebeurtenissen tijdens de inname van Mosul door IS, maar wist u niet - zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier - dat er naar aanleiding van de gevechten die reeds plaatsvonden enkele dagen voordat IS Mosul veroverde een avondklok werd ingesteld (CGVS II p.11). U verklaarde hierover dat er in de periode voor de inval van IS geen avondklok werd ingesteld gezien u toen examens had. Juist gezien u beweerde toen examens te hebben, lijkt het aannemelijk dat u op de hoogte zou moeten zijn van bepaalde uitgangrestricties die aan de inwoners van Mosul werden opgelegd. Het feit dat u hiervan niet op de hoogte bent, doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw recente herkomst uit Mosul.

Bovenstaande verklaringen wijzen er dan ook op dat u Mosul reeds eerder hebt verlaten dan u beweert en vermoedelijk reeds langer in Bagdad verbleef. Gezien u moedwillig informatie achterhield betreffende uw feitelijke regio van herkomst alsook de omstandigheden waarin u leefde tijdens de laatste jaren voor uw vertrek, bestaan er dan ook vermoedens dat u een duurzaam verblijf had in Bagdad.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Bagdad verliet enerzijds uit angst voor de milities en anderzijds vanwege het feit dat u omwille van uw herkomst uit de provincie Nineveh anders behandeld werd door vb. sommige professoren of tijdens het doorlopen van procedures bij de studentendienst (CGVS I p. 9-10). Er dient echter opgemerkt te worden dat u zelf nooit persoonlijke problemen met de milities hebt gekend in Bagdad (CGVS I p. 10), noch kunnen de andere problemen die u aanhaalde beschouwd worden als persoonlijke en systematische vervolging ten aanzien van u zoals bedoeld in de zin van artikel 1, onder A, van het Verdrag van Genève. Daarenboven kan u niet aannemelijk maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet gezien u het CGVS geen zicht geeft op de reële situatie in dewelke u de laatste jaren voor uw vertrek naar België heeft verbleven.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Irak is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Irakese nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van

individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Irak.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Irak of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoekspllicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen .

Gezien de vermoedens bestaan dat u reeds langere tijd in Bagdad verbleef, dient volledigheidshalve opgemerkt te worden dat Bagdad in het kader van de subsidiaire bescherming punt 15.c als veilig wordt beschouwd (zie volgende paragrafen). Er dient dan ook te worden besloten dat u noch in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34;

UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “*areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.*” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's “*Position on Returns to Iraq*” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot

uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het

conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden

dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde kunnen niets aan bovenstaande vaststellingen veranderen. De persoonlijke documenten die u voorlegde werden allemaal uitgegeven in de periode voor 2012; nl. uw identiteitskaart werd uitgegeven in Mosul op 1 augustus 2007, uw nationaliteitsbewijs werd uitgegeven in Nineveh op 4 april 2011, de rantsoenkaart die u voorlegde werd uitgegeven op 15 februari 2012, de identiteitskaart van uw moeder werd uitgegeven in Mosul op 12 juli 2006 en het certificaat van uw middelbaar onderwijs werd uitgegeven op 22 november 2011. Deze documenten kunnen met andere woorden niet aantonen dat u na 2012 nog in Mosul zou hebben gewoond. Bovendien bevatten ze louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet in twijfel getrokken.

Verder legde u enkele documenten voor van de universiteit van Bagdad, nl. een badge, uitgegeven op 25 november 2014 en uw examenresultaten. Deze twee documenten kunnen slechts aantonen dat u in het schooljaar 2014-2015 aan de universiteit van Bagdad studeerde en zeggen niets over uw recent verblijf in Mosul.

Verder legde u nog een USB stick voor waarop verschillende foto's van een vernield huis en een videofragment van een televisie-uitzending staan. In dit videofragment zijn verschillende vrouwen en een man te zien, die gefilmd worden in een huis. U beweert hieromtrent dat deze man uw vader zou zijn. Er moet echter worden opgemerkt dat uit dit videofragment en deze foto's bezwaarlijk kan worden afgeleid dat de persoon die gefilmd werd uw vader zou zijn en het huis uw huis zou betreffen.

Verder legde u nog een attest voor van de universiteit van Mosul op datum van 9 oktober 2016. Hierop wordt verklaard dat u afstudeerde in 2014-2015. U verklaarde omtrent dit document dat u dit verkreeg na contact te hebben gehad met één van uw professoren die zijn toevlucht in Dohuk had gezocht. Dit document, opgesteld na uw vertrek uit Irak, kan echter bezwaarlijk aantonen dat u vóór de val van Mosul nog aan de universiteit van Mosul studeerde. Verder legde u nog een studentenkaart voor van de universiteit van Mosul, geldig voor de periode 1/10/2014-1/10/2015. Deze twee documenten hebben echter onvoldoende bewijskracht voor het aantonen van uw recent verblijf in Mosul. Documenten kunnen immers enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat er een hoge mate van corruptie bestaat in Irak met betrekking tot het verkrijgen van documenten – wat de bewijswaarde van de stukken verder relativeert.

Verder legde u nog twee medische attesten voor. U verklaart zelf omtrent deze attesten dat u ze voorlegt omdat u veel vergeet (CGVS I p. 7). Op het eerste attest, opgesteld door een huisarts, wordt vermeld dat u gekend bent met hyperventilatie, wanen, slaapstoornissen, eetproblemen, depressiviteit. Uit dit attest kan geenszins worden afgeleid dat u te kampen zou hebben met vergeetachtigheid. In het tweede attest, opgesteld door een psychiater, wordt vermeld dat u o.a. last heeft van een depressieve stoornis en een posttraumatische stressstoornis met daarnaast cognitieve klachten, meer bepaald van vergeetachtigheid en concentratieproblemen tot gevolg. Er moet opgemerkt worden dat uit dit attest niet blijkt o.b.v. van welk objectief onderzoek men tot deze conclusies komt en er wordt nergens melding gemaakt van een aantasting van uw geheugen en uw cognitieve vermogens waardoor u zich in de onmogelijkheid zou bevinden om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. U maakt zich volgens dit attest zorgen dat u dingen zou vergeten te vertellen/niet uit uw worden kan komen, hetgeen aldus louter gebaseerd is op uw eigen verklaringen, maar nergens in dit attest wordt er verder ingegaan op de concrete impact die uw aandoening heeft op uw cognitieve capaciteiten. Daarenboven is het oordeel dat uw recente herkomst uit Mosul niet geloofwaardig is, niet louter gebaseerd op jaartallen of data die u zich niet zou herinneren, maar op het feit dat u niet of weinig op de hoogte bent van verschillende belangrijke recente gebeurtenissen die zich in uw stad en meer bepaald binnen uw eigen leefwereld hebben afgespeeld. Dit medisch attest toont aldus niet aan dat u niet over de cognitieve vermogens zou beschikken om vragen te beantwoorden uit uw directe omgeving die betrekking hebben op de dagdagelijkse realiteit en biedt aldus geen verklaring voor de hierboven gemaakte vaststellingen waaruit blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde recente verblijf in Mosul. In het tweede attest, opgesteld door een psychiater, wordt vermeld dat u o.a. last heeft van een depressieve stoornis en een posttraumatische stressstoornis met daarnaast cognitieve klachten, meer bepaald van vergeetachtigheid en concentratieproblemen tot gevolg. Er moet opgemerkt worden dat uit dit attest niet blijkt o.b.v. van welk objectief onderzoek men tot deze conclusies komt en

er wordt nergens melding gemaakt van een aantasting van uw geheugen en uw cognitieve vermogens waardoor u zich in de onmogelijkheid zou bevinden om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. U maakt zich volgens dit attest zorgen dat u dingen zou vergeten te vertellen/niet uit uw worden kan komen, hetgeen aldus louter gebaseerd is op uw eigen verklaringen, maar nergens in dit attest wordt er verder ingegaan op de concrete impact die uw aandoening heeft op uw cognitieve capaciteiten. Daarenboven is het oordeel dat uw recente herkomst uit Mosul niet geloofwaardig is, niet louter gebaseerd op jaartallen of data die u zich niet zou herinneren, maar op het feit dat u niet of weinig op de hoogte bent van verschillende belangrijke recente gebeurtenissen die zich in uw stad en meer bepaald binnen uw eigen leefwereld hebben afgespeeld. Dit medisch attest toont aldus niet aan dat u niet over de cognitieve vermogens zou beschikken om vragen te beantwoorden uit uw directe omgeving die betrekking hebben op de dagdagelijkse realiteit en biedt aldus geen verklaring voor de hierboven gemaakte vaststellingen waaruit blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf tot juli 2014 in Mosul.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Enige middel: Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht

Doordat in de bestreden beslissing de Dienst Vreemdelingenzaken als volgt stelt:

“Omwille van bovenstaande redenen wordt uw asielrelaas ongeloofwaardig geacht. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 84/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.”
Dat de verwerende partij de plicht heeft zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen, hierna CGVS, stelt dat verzoeker het niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Verwerende partij stelt dat verzoeker niet voldaan heeft aan zijn plicht tot medewerking, daar er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verblijf in Mosul. Verzoeker stelt dat hij weldegelijk duidelijk heeft verschaft over zijn feitelijke herkomst en zijn eerdere verblijfplaatsen.

Verweerder stelt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij pas vanaf de van Mosul in 2014 naar Bagdad is verhuisd om te studeren.

In bijlage zit het diploma vevat dat verzoeker in 2011 behaalde, daarnaast treft u verschillende facebookfoto's aan van het schooljaar 2012-2013.

De bestreden beslissing stelt onder meer dat verzoekers kennis inzake de verschillende aanslagen in 2013 tegen studenten van de universiteit Mosul niet overtuigend is. Echter stelde verzoeker tijdens het interview duidelijk dat groot aantallen Yezidische studenten gestopt waren met studeren omwille van de gerichte aanslagen en bedreigingen.

De bestreden beslissing stelt ook dat verzoeker bijna niets kan vertellen over de protesten die vanaf eind 2012 tot en met april 2013 in Mosul plaatsvonden tegen de overheid. De beschrijvingen van verzoeker van de protesten zijn vaag daar verzoeker niet heeft deelgenomen hieraan en ver uit de buurt bleef van deze protesten. Verzoeker had gedurende deze periode schrik waardoor hij zo onopgemerkt mogelijk bleef. Hij bleef op verre afstand van deze protesten en heeft deze niet beleefd daar hij niet in de problemen wou geraken. Dit betekent dus zeker niet dat verzoeker geen interesse zou hebben in de actualiteit en de politieke ontwikkelingen in zijn stad en land.

De bestreden beslissing stelt ook dat verzoeker duidelijk het verloop kan vertellen tijdens de inname van Mosul door IS. Dat verzoeker niet op de hoogte is van elk detail kan niet opwegen tegen de elementen die pleiten dat verzoeker weldegelijk in Mosul heeft geleefd tot en met zijn vertrek in 2014.

Verzoeker verliet in augustus 2015 Bagdad uit angst voor de milities en vanwege het feit dat hij omwille van zijn herkomst uit de provincie Nineveh anders behandeld werd.

De bestreden beslissing geeft zelf aan dat de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is. UNHCR besluit zelfs dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of het statuut van subsidiaire bescherming. Tevens erkent het CGVS dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is. Tevens wordt er in de bestreden beslissing gezegd dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonde opeist.

Artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet stelt dat er geen behoefte is aan bescherming indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is. Gezien de huidige gewelddadige en gevaarlijke situatie in Mosul, is het voor verzoeker onmogelijk om terug te keren.

Verzoeker heeft weldegelijk gepoogd om duidelijkheid te scheppen over zijn verblijfplaats, in bijlage zitten tevens bijkomende stukken vevat die bewijzen dat verzoeker weldegelijk woonde in Mosul.

De onduidelijkheden kunnen echter niet opwegen tegen de uitgebreide kennis van zaken en bewijsstukken die verzoeker neerlegde.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en aan de formele motiveringsplicht.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Terwijl overeenkomstig artikel 3 EVRM mag niemand worden onderworpen aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 – 1983, 963.)

Dat het evenwel dient benadrukt te worden dat verzoekster geenszins kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Iedere onderdaan van een niet EU-land die niet kan terugkeren omdat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een

staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen. Verzoekster beroept zich op volgende beschermingsgrond 'Ernstige schade door onmenselijke of vernederende behandeling'. De aanvrager die niet zou voldoen aan de nodige voorwaarden om in aanmerking te komen voor de status van vluchteling kunnen om subsidiaire bescherming verzoeken.

Teneinde de verzoeken correct te kunnen beoordelen moeten de EU-landen rekening houden met:

- alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de aanvraag wordt genomen, met inbegrip van de wetten en besluiten van het land van herkomst en de wijze waarop zij worden toegepast;*
- de relevante documenten of verklaringen van de verzoeker of hij/zij mogelijks werd vervolgd of schade heeft ondervonden;*
- het feit dat er een ernstige aanwijzing is van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op schade in gevallen waarin de verzoeker reeds werd vervolgd, bedreigd of ernstige en ongerechtvaardigde schade heeft ondervonden;*
- zijn individuele situatie (verleden, leeftijd, geslacht, handelingen waarmee de verzoeker werd geconfronteerd of kan geconfronteerd worden, en die kunnen leiden tot vervolging of ernstige schade, enz.);*
- iedere activiteit die door de verzoeker werd uitgeoefend sedert zijn vertrek uit het land van herkomst.*

Dat geenszins rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het relaas, en heeft de verwerende partij geenszins noodzakelijk geacht om de reële situatie te onderzoeken. Verder gaat het wel degelijk om vrees voor vervolging. Ook mensen die in hun land van

Indien het CGVS van mening is dat de persoon niet beantwoordt aan de definitie van vluchteling wordt nagegaan of hij eventueel in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Dit is het geval indien er "zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen."

2.2. Stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker puntenlijsten van zijn studies en een aantal foto's van *Facebook* toe waarop hij figureert samen met medestudenten.

Ter terechtzitting legt verzoeker een kopie neer van de overlijdensakte van zijn vader T. T. A., met een vertaling, waaruit blijkt dat deze is overleden aan de gevolgen van een bomexplosie, en een kopie van de gelegaliseerde geboorteakte van verzoeker.

Met een schrijven verstuurd op 20 juni 2018, ruim na de sluiting van de debatten, voegt verzoeker een kopie van een inschrijvingsbewijs aan de universiteit van Mossul toe.

Met een aanvullende nota van 3 mei 2018 legt de verwerende partij het volgende document neer: "*COI Focus Irak: de veiligheidssituatie in Bagdad*" d.d. 26 maart 2018.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De Raad is, tijdens het onderzoek van een beroep dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), gehouden de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU (zie AV RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4, §§ 4 en 5, van de richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU dienen gelezen te worden, volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. De vluchtelingenstatus

a. De motieven van de bestreden beslissing

In de bestreden beslissing werd geoordeeld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt een persoonlijke vrees voor vervolging te hebben, zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie, aangezien hij niet heeft voldaan aan de medewerkingsplicht en er geen geloof kan worden gehecht aan het beweerde recente verblijf in Mosul.

Deze beoordeling steunt op de volgende motieven:

(i.) Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij pas vanaf de val van Mosul in 2014 naar Bagdad is verhuisd om te studeren. Zijn vage en gebrekkige kennis omtrent gebeurtenissen die in 2013 in Mosul plaatsvonden, wijzen erop dat hij Mosul reeds eerder verliet:

1. De verklaringen over zijn studie aan de universiteit van Mosul zijn weinig overtuigend en doorleefd. Hij kan wel verschillende vakken beschrijven, geeft de exacte ligging van zijn afdeling op de campus, beschrijft de verschillende ingangen, en kent de naam van de voorzitter van de Mosul Universiteit – wat erop wijst dat de universiteit van Mosul hem niet onbekend is – maar hij kan de namen niet noemen van professoren van wie hij tijdens het laatste jaar aan de universiteit van Mosul les had (CGVS II p. 4) en kan evenmin iets vertellen over lezingen, conferenties, discussieavonden, ... die georganiseerd werden door de universiteit van Mosul (CGVS II p. 5).
2. Uit de 'COI Focus', toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt ook dat er in 2013 verschillende aanslagen tegen studenten van de universiteit van Mosul werden gepleegd, waarbij een aantal keer specifiek Yezidische studenten werden geviseerd. Zijn kennis omtrent deze gebeurtenissen is niet overtuigend. Over incidenten aan de universiteit van Mosul, antwoordde hij dat er een enkele keer een aanslag plaatsvond dichtbij de ingang van de universiteit. Hij kon zich echter niet herinneren wanneer die aanslag plaatsvond of in welk jaar hij toen studeerde. Gevraagd of er aanslagen gepleegd werden tegen studenten, antwoordde hij dat dit niet gebeurde. Specifiek gevraagd of er aanslagen tegen Yezidische of Turkmeense studenten plaatsvonden, antwoordde hij dat dit niet gebeurde (CGVS II p. 6). Uit de 'COI Focus' blijkt ook dat er niet enkel aanslagen tegen Yezidische studenten werden gepleegd, zij ontvingen ook dreigbrieven waarin stond dat zij de universiteit dienden te verlaten. *Flyers* met dezelfde boodschap werden op de

universiteitscampus verspreid. Hierdoor stopten duizenden Yezidische studenten met studeren aan de universiteit van Mosul. Gezien de drastische gevolgen van deze aanslagen en acties is het zeer opmerkelijk dat verzoeker als student aan de universiteit van Mosul niets zou weten over de aanslagen die tegen Yezidische studenten werden gepleegd. Enkel wanneer hem specifiek werd gevraagd of er ooit grote aantallen studenten waren gestopt met studeren aan de universiteit van Mosul, kon hij vertellen dat dit het geval was voor verschillende Yezidische studenten, maar hij wist niet naar aanleiding waarvan zij stopten met studeren, wanneer zij stopten met studeren, en in welk jaar hij studeerde op het moment dat dit voorval plaatsvond (CGVS II p. 11). Aangezien hij beweerde aan de universiteit van Mosul te hebben gestudeerd op het moment dat deze voorvallen plaatsvonden, kan dan worden verwacht dat hij hier iets over zou afweten. Verzoekers vage verklaringen over de gebeurtenissen die plaatsvonden op zijn universiteit doen bijgevolg vermoeden dat hij in deze periode niet meer in Mosul studeerde.

3. Uit de 'COI Focus' blijkt ook dat er vanaf eind 2012 tot en met april 2013 in Mosul protesten plaatsvonden tegen de overheid, waarbij het regelmatig tot confrontaties tussen de overheid en de opstandelingen kwam. Hierbij vielen verschillende doden en gewonden. Verzoeker kan bijna niets over deze protesten vertellen. Hij verklaart dat deze opstand slechts één dag geduurd zou hebben, terwijl de betogingen verschillende maanden aanhielden. Hij weet niet of er tijdens deze protesten doden of gewonden vielen. Hij kan niet vertellen wanneer deze protesten plaatsvonden en hoe lang voor de komst van IS ze uitbraken (CGVS I p. 13). Het is opmerkelijk dat zijn beschrijvingen van de protesten zo vaag en incorrect blijken, te meer omdat deze opstanden zich op de westelijke oever van Mosul afspeelden, dezelfde oever waar hij in die periode woonde. Uit de beschrijving van zijn studie blijkt ook dat hij verschillende (geo)politieke vakken volgde (CGVS II p. 4). Er kan van een student geschiedenis met deze interesses verwacht worden dat hij de actualiteit en de politieke ontwikkelingen in zijn stad en land zou volgen. Het is dan ook ongeloofwaardig dat hij zulke vage en incorrecte verklaringen over deze gebeurtenissen zou afleggen indien hij op dat moment werkelijk in Mosul was. Dit doet sterk vermoeden dat hij niet in Mosul was op het moment dat deze feiten plaatsvonden.
4. Verzoeker verklaarde zich tijdens de verkiezingen van 2013 vrijwillig te hebben opgegeven als toezichthouder in de stembureaus. Er kan van hem dan ook enige politieke betrokkenheid en interesse worden verwacht. Hij antwoordde nochtans zeer vaag op de vraag wie zich tijdens deze verkiezingen allemaal kandidaat gesteld heeft (CGVS I p. 10) en kon enkel bij het tweede interview de naam van Atheel Al Najafi, die de verkiezingen won, geven (CGVS II p. 12). Tijdens het eerste interview verklaarde hij niet zeker te zijn of de provinciale verkiezingen al dan niet in 2013 plaatsvonden. Hij wist enkel dat ze plaatsvonden tijdens zijn studies aan de Mosul universiteit (CGVS I p. 11). Hij herinnerde zich ook niet of er na 2013 nog verkiezingen in Mosul plaatsvonden. De vaagheid van zijn verklaringen over deze politieke gebeurtenissen in zijn stad, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het feit dat hij hierbij betrokken zou zijn geweest en op dit tijdstip in Mosul aanwezig was.
5. Verzoeker kon wel vertellen over het verloop van de gebeurtenissen tijdens de inname van Mosul door IS, maar wist niet dat er naar aanleiding van de gevechten, die reeds plaatsvonden enkele dagen voordat IS Mosul veroverde, een avondklok werd ingesteld (CGVS II p.11). Hij verklaarde hierover dat er in de periode voor de inval van IS geen avondklok werd ingesteld aangezien hij toen examens had. Omdat hij beweerde toen examens te hebben, lijkt het aannemelijk dat hij op de hoogte zou moeten zijn van bepaalde uitgangrestricties die aan de inwoners van Mosul werden opgelegd. Het feit dat hij hiervan niet op de hoogte is, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn recente herkomst uit Mosul.

(ii.) Bovenstaande vaststellingen wijzen erop dat verzoeker Mosul reeds vroeger verliet dan hij voorhoudt en vermoedelijk reeds langer in Bagdad verbleef. Aangezien hij aldus informatie achterhoudt over zijn feitelijke regio van herkomst en de omstandigheden waarin hij leefde tijdens de laatste jaren voor zijn vertrek, wordt vermoed dat hij een duurzaam verblijf had in Bagdad.

(iii.) Verzoeker verklaarde dat hij Bagdad verliet enerzijds uit angst voor de milities en anderzijds omdat hij omwille van zijn herkomst uit de provincie Nineveh anders behandeld werd door bijv. sommige professoren of tijdens het doorlopen van procedures bij de studentendienst (CGVS I p. 9-10). Verzoeker kende zelf echter nooit persoonlijke problemen met de milities in Bagdad (CGVS I p. 10), noch kunnen de andere problemen die hij aanhaalde beschouwd worden als persoonlijke en systematische vervolging ten aanzien van hem, zoals bedoeld in de zin van artikel 1, onder A, van het Verdrag van

Genève. Daarenboven kan hij niet aannemelijk maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade aangezien hij geen zicht biedt op de reële situatie in dewelke hij de laatste jaren voor zijn vertrek naar België heeft verbleven.

b. Beoordeling

Verzoeker betwist dat hij niet recent afkomstig zou zijn van Mosul. Als bijlage bij het verzoekschrift voegt hij het diploma dat hij eind 2011 behaalde en verschillende *Facebook*-foto's van het schooljaar 2012-2013. Hij betoogt dat hij wel degelijk kennis had omtrent de verschillende aanslagen in 2013 aan de universiteit van Mosul. Zo verklaarde hij dat grote aantallen Yezidi-studenten gestopt waren met studeren omwille van de gerichte aanslagen en bedreigingen. Wat betreft zijn (gebrek aan) kennis over de protesten van eind 2012 tot april 2013 voert hij aan dat hij hier niet aan deelnam en dat hij ver uit de buurt bleef van deze protesten. Hij had het in deze periode druk en bleef zo onopgemerkt mogelijk. Dit houdt niet in dat hij geen interesse zou hebben in de actualiteit en de politieke ontwikkelingen van zijn stad. Verzoeker betoogt verder dat hij niet op de hoogte was van elk detail van de inname van Mosul door IS, en dat hij wel degelijk andere argumenten aanbrengt waaruit blijkt dat hij in Mosul leefde tot aan zijn vertrek in 2014. Hij verliet Bagdad in 2015 uit angst voor de milities en omwille van het feit dat hij omwille van zijn herkomst anders behandeld werd.

De Raad merkt vooreerst op dat, wat de bij het verzoekschrift gevoegde stukken betreft, deze stukken dateren van voor 2014 en derhalve niet kunnen aantonen dat verzoeker in 2014 nog in Mosul leefde. Met betrekking tot het document dat verzoeker pas na de sluiting van de debatten overmaakte, wordt in dit stuk geattesteerd dat verzoeker aan de universiteit van Mosul afstudeerde op 3 april 2015. Daargelaten de vaststelling dat dit stuk slechts een foto is van een document, zodat de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan, blijkt ook dat de vermeldingen op dit attest niet in overeenstemming zijn met verzoekers eigen verklaringen. Uit zijn verklaringen voor het CGVS blijkt immers dat hij Mosul verliet op 29 juli 2014 en enkele weken in Kirkoek verbleef om zijn examens af te leggen. Op 13 augustus 2014 vertrok verzoeker vervolgens naar Bagdad waar hij zijn laatste jaar volbracht aan de Mustansiriyah Universiteit. De Raad ziet bijgevolg niet in op welke wijze het attest dat hij zou zijn afgestudeerd in Mosul op 3 april 2015 in overeenstemming is te brengen met het door hemzelf geschetste studieverloop en de universiteit waar hij uiteindelijk afstudeerde. In zijn verklaringen zette verzoeker weliswaar uiteen dat het jaar aan de Mustansiriyah een extra jaar was. Deze verklaring strookt niet met de gegevens van het studie-attest, waaruit blijkt dat zijn universitaire studie vier jaar bedroeg (academiejaar 2011-2012 tot en met het academiejaar 2014-2015). Het laatste jaar aan de Mustansiriyah universiteit maakte dan ook deel uit van zijn bacheloropleiding en het is aan deze universiteit dat hij is afgestudeerd. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat het wel degelijk gaat om twee afzonderlijke universiteiten, zodat de Raad dan ook niet begrijpt waarom de universiteit van Mosul een attest zou afleveren waaruit bleek dat hij in Mosul is afgestudeerd. Dat het niet gaat om dezelfde universiteit wordt ook bevestigd door verzoekers eigen verklaringen, aangezien verzoeker verklaarde dat hij de universiteit van Mustansiriyah en de resultaten van het derde jaar per e-mail opvroeg aan de universiteit van Mosul (CGVS 2, p.9). Noch in verzoekers verklaringen tijdens het gehoor, noch in het begeleidend schrijven waarmee hij dit attest indiende, biedt verzoeker hiervoor een verklaring. De Raad stelt dan ook vast dat verzoekers verklaringen met betrekking tot het studieverloop niet in overeenstemming zijn met het – laattijdig – neergelegde studieattest.

In het licht van de in het administratief dossier vervatte informatie waaruit blijkt dat vervalste documenten in Irak eenvoudig te verkrijgen zijn ("*COI Focus: Irak-corruptie en documentfraude*", 8 maart 2016), is de Raad van oordeel dat het voorgelegde studieattest niet bewijskrachtig is.

Wat betreft de hoger weergegeven motieven, blijkt uit de lezing van de gehoorverslagen dat verzoeker de stad Mosul goed kent en gedetailleerd kon antwoorden over de stad. De Raad betwist in de huidige stand van het geding dan ook niet dat verzoeker oorspronkelijk afkomstig is van Mosul.

Met betrekking tot het verloop van de studies echter, acht de Raad het inderdaad hoogst merkwaardig dat verzoeker zich de namen van zijn docenten in het derde jaar niet meer kon herinneren. Dit klemt des te meer nu dit het laatste jaar was dat hij doorbracht aan de universiteit van Mosul. Deze vaststelling staat bovendien in schril contrast met verzoekers overige verklaringen, waaruit blijkt dat hij wel degelijk capabel was om op gedetailleerde wijze de stad Mosul te beschrijven. Ook bleek dat verzoeker er

inderdaad niet in slaagde enige informatie te geven over nevenactiviteiten aan de universiteit zoals lezingen, conferenties, discussieavonden, e.d.

Over de incidenten aan de universiteit verklaarde hij in het interview dat vlakbij zijn huis vier aanslagen plaatsvonden, vervolgens corrigeerde hij zijn verklaringen en stelde hij dat er één grote aanslag in zijn wijk plaatsvond. Hij kon over deze aanslag in Zanjili geen datum vermelden, zelfs niet bij benadering, noch hoeveel slachtoffers er waren (CGVS 2, p. 10).

Wat betreft de vraag of er aanslagen tegen Yezidi-studenten werden gepleegd, antwoordde verzoeker uitdrukkelijk 'neen' (CGVS 2, p. 6). Op de vraag of er ooit aanslagen werden gepleegd tegen leraren of professoren antwoordde hij in zeer algemene termen dat er wel eens aanslagen waren, om meer details gevraagd kon hij de periode niet duiden. Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij stelt dat hij zou hebben vermeld dat grote aantallen Yezidi-studenten met hun studies stopten omwille van aanslagen en bedreigingen.

Uit het gehoorverslag (CGV2, p. 6) blijkt duidelijk dat verzoeker op deze vraag geen duidelijk antwoord kon geven. Het is pas wanneer expliciet wordt gevraagd of er grote aantallen studenten tegelijkertijd gestopt zijn aan de universiteit van Mosul dat hij, na herhaling van de vraag, beaamde dat er gestopt waren, al wist hij niet waarom, of wanneer. Hij kon ook niet duiden in welk jaar hij toen studeerde. Verzoeker kan dan ook niet ernstig beweren dat hij ervan op de hoogte was dat Yezidi-studenten in grote getale hun studies opgaven omdat ze bedreigd en geïsoleerd werden.

De Raad treedt het CGVS bij en is van oordeel dat een dergelijke gebeurtenis niet aan verzoeker kon voorbijgaan, indien hij werkelijk in deze periode student was aan de universiteit van Mosul.

Ook met betrekking tot de vraag of er een avondklok was, verklaarde verzoeker dat dit pas werd ingesteld na de komst van IS, terwijl uit informatie uit het administratief dossier blijkt dat er reeds vijf dagen voor de komst van IS een avondklok werd ingesteld. Dit klemt des te meer nu verzoeker zelf verklaarde dit goed te weten omdat hij in die periode zijn examens aan het afleggen was (CGVS 2, p. 11): *"... In de periode vlak voor IS Mosul innam, was er toen een avondklok ingesteld in Mosul? Neen, daarvoor niet en toen heb ik examens afgelegd. Daarna was er een straatverbod dus toen ik klaar was met mijn examen, moest ik te voet van de unief naar huis. Ik heb heel veel lichamen op straat zien liggen, ik wilde zo snel mogelijk naar huis. Mocht u 's avonds buiten in de dagen vlak voordat IS Mosul innam? Ja, toen was het nog toegestaan."*

Met betrekking tot de protesten tegen de overheid in Mosul, overtuigt verzoekers verklaring dat hij veel thuis bleef en zich afzijdig hield van de protesten, niet. Het stond verzoeker immers vrij te verklaren dat hij niet goed op de hoogte was van protesten omdat hij zich afzijdig hield, iets dergelijks verklaarde hij echter niet, maar hij stelde uitdrukkelijk dat de confrontatie slechts een dag duurde, wat manifest in strijd is met de objectieve gegevens van het administratief dossier (CGVS I p. 13). Bovendien merkt het CGVS terecht op dat hij verschillende (geo)politieke vakken volgde (CGVS II p. 4) en dat aldus van verzoeker kan worden verwacht dat hij de actualiteit en de politieke ontwikkelingen in zijn stad en land enigszins zou volgen. Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat, indien verzoeker zich uit schrik bewust afzijdig hield, dit impliceert dat hij wel degelijk op de hoogte was van het bestaan van deze protesten. Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat dit geenszins het geval was. Verzoeker kon bijna niets over deze protesten vertellen. Hij kon ook de ruimere context van deze protesten niet vertellen. Hij verklaart dat deze opstand slechts één dag geduurd zou hebben, terwijl de betogingen verschillende maanden aanhielden. Hij weet niet of er tijdens deze protesten doden of gewonden vielen. Hij kan niet vertellen wanneer deze protesten plaatsvonden en hoe lang voor de komst van IS ze uitbraken (CGVS I p. 13). Nochtans speelden deze protesten zich af op de westelijke oever van Mosul, dezelfde oever waar verzoeker in die periode woonde.

Verzoeker betwist evenmin dat hij niet kan duiden welke kandidaten er waren bij de verkiezingen van 2013 ondanks het feit dat hij zich had opgegeven als vrijwillige toezichthouder in de stembureaus. Ook herinnerde hij zich niet of er na 2013 nog verkiezingen in Mosul plaatsvonden. De vaagheid van zijn verklaringen over deze politieke gebeurtenissen in zijn stad, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het feit dat hij hierbij betrokken zou zijn geweest en op dit tijdstip in Mosul aanwezig was.

Op grond van de hierboven besproken motieven besluit de Raad dat verzoeker inderdaad niet aannemelijk maakt dat hij tot in 2014 in Mosul verbleef, waaruit dient te worden afgeleid dat hij vermoedelijk reeds langer in Bagdad verbleef.

Verzoeker verklaarde dat hij Bagdad verliet enerzijds uit angst voor de milities en anderzijds omdat hij omwille van zijn herkomst uit de provincie Nineveh anders behandeld werd door bijv. sommige professoren of tijdens het doorlopen van procedures bij de studentendienst (CGVS I p. 9-10). Nochtans kon hij, zoals hoger reeds vastgesteld, zich op eenvoudig vertoon van zijn studentenkaart uit Mosul inschrijven bij de universiteit in Bagdad en kende hij geen problemen bij het behalen van zijn einddiploma. Wat betreft de milities verklaarde verzoeker dat hijzelf echter nooit persoonlijke problemen gekend heeft (CGVS I p. 10). Verzoeker brengt geen elementen aan die zich verzetten tegen deze vaststellingen.

Met betrekking tot het overlijdensattest van zijn vader, kan dit niet leiden tot een andere beoordeling. Het attest heeft immers geen betrekking op de recente verblijfplaatsen van verzoeker en toont enkel aan dat zijn vader in de provincie Nineweh op 15 november 2017 is overleden aan de gevolgen van een bomexplosie. Verzoeker verklaarde echter dat hij sedert zijn vertrek naar Bagdad geen contact meer had met zijn ouders, zodat de Raad niet inziet op welke wijze dit overlijdensattest kan leiden tot een andere conclusie.

Gelet op wat voorafgaat wordt door de Raad geen geloof gehecht dat verzoeker tot juli 2014 in Mosul woonde. De Raad treedt het CGVS bij waar wordt geoordeeld dat verzoeker waarschijnlijk reeds langere tijd in Bagdad gewoond heeft en dat hij aldus geen zicht biedt op zijn reële verblijfplaatsen voor zijn vertrek uit Irak, zodanig dat de aangevoerde vrees voor vervolging met betrekking tot de gebeurtenissen in de stad Mosul niet aannemelijk is. Verder dient ook te worden besloten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt met betrekking tot zijn verblijf in Bagdad.

2.3.4. De subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont, waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Irak zou hebben gekend.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. Uit hogerstaande bespreking met betrekking tot de vluchtelingenstatus volgt dat wordt vermoed dat verzoeker de laatste jaren in Bagdad heeft verbleven. De beoordeling op grond van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet dient *in casu* dan ook ten aanzien van Bagdad te geschieden.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiitische milities aan de ene, en ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Anbar, Ninewa, Salah al-Din en Kirkuk, ten westen, noorden en noordoosten van de provincie Bagdad. In de hoofdstad zelf en in de provincie komt het slechts sporadisch tot gevechten tegen ISIS. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de *Iraqi Security Forces* (ISF), de sjiitische milities en de

Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen in en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, dateert van 14 november 2016. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in de bestreden beslissing en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verwerende partij.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.*

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.”).

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat (de hoofdstad) Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de federale politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS

hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een “*ramadanoffensief*” met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de *Iraqi Security Forces* (ISF), het leger, de politie, en *Popular Mobilization Units* (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooraf soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of

onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgaansverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. *Checkpoints* worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse *checkpoints* toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*Ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Met het betwisten en tegenspreken van deze beoordeling, het poneren van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, de argumentatie dat in Bagdad in 2016 en begin 2017 vele zware aanslagen hebben plaatsvonden waarbij veel burgerslachtoffers te betreuren vielen, het aanhalen van cijfermateriaal in dit verband en de verwijzing naar rechtspraak van de Raad, brengt verzoeker geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoeker in het verzoekschrift en de aanvullende nota aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. In deze dient nogmaals te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde. Het betoog dienaangaande in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

Er dient ook rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het HvJ de situatie onderscheidt waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28). Dit is een situatie waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Verzoeker toont geen persoonlijke omstandigheden aan die maken dat hij, in vergelijking met de rest van de bevolking in Bagdad, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde verder onderzoek te voeren, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, §1, 2°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT